

החייטים

במקור "הכל טוב ביער, מלבד החייטים"

או. פנצו-יאשי (רומניה)

מדי שנה אני מבלה את הקיץ ביער, שם נעים, מלא שמש
ושמח. אפשר לחשוב ששם הכל טוב. אך אספר לכם
בסוד – חייטים שם גרועים. גרועים מאוד! ממש חסרי כל
תועלת.

אל תפנו אליהם, ילדים. אני לא ממליץ.
שמעו מה קרה לי עם החייטים האלה, האומנים של גזירה
ותפירה.

התקרב יום הולדת של אלכס, בני שמגיע לחמש שנות
חיו. עוד באביב הבטחתי לאלכס מעיל חדש. את
הבטחתי הוא זכר היטב, ועשה כל שביכולתו כדי שגם אני
אזכור אותה.

לכן הלכתי לבית המלאכה שביער, שם עובדים חמישה
חייטים, אומנים הידועים בכל הסביבה.

"מצוין" אמרתי "אז אני מבקש שתתפרו מעיל לבני אלכס."
והחייטים שאלו במקהלה:
"ואיך המעיל הזה צריך להיות?"
"נו כזה כפי שאמרתם - יפה, עמיד, זול. ושכל יהיה
במקומו - צווארון, שרוולים וכיסים."
"אני המומחה לצווארונים!" הציג את עצמו הקיפוד.
"אני המומחה לתפירת כיסים" נד בראשו הזאב.
"אני מומחה לשרוולים!" קרא הדוב.
"אני מצטיין בתפירת הכפתורים" הוסיף הארנב.
"ואני מומחה לבטנה" הסביר הגירית.
ואחר כך חמישתם אמרו:
"אנו אומנים חייטים ידועים."
בחרתי את הבד, מסרתי להם את מידותיו של אלכס
והסכמנו על המחיר.
ואז הלכתי.
כשהגעתי הביתה היה כבר ערב. היער התכונן לשינה,
עצים ושיחים לא רעשו יותר, שתקו חיות וציפורים. אכלתי
פשטידת פטריות, שתיתי תה אוכמניות ונשכבתי על מצע
של אזוב רך.
אבל לא יכולתי להירדם - כל הזמן חשבתי על המעיל של
אלכס.

"שלום!" בירך אותי האומן קיפוד.
"ברוך הבא!" השתחוה האומן דוב.
"יפה שבאת!" אמר האומן ארנב.
"תכנס, תכנס!" הזמין אותי האומן זאב.
"שב בבקשה!" הצביע על השרפרף האומן סנאי.
ואחר כך כל האומנים אמרו במקהלה:
"איך אוכל לשרתך?"
ישבתי על השרפרף ושאלתי:
אתם יודעים לתפור מעיל?"
חמישה האומנים השיבו:
"יודעים!"
הקיפוד אמר:
"מעילים יפים ביותר!"
הזאב אמר:
"ומאוד עמידים."
והדוב ציין:
"ולפי כל מידה!"
והארנב קרא:
"ובלי פגמים."
והגירית אמר:
"וזול מאוד."

ואז נזכרתי ששכחתי להסביר
לחייטים איזה מעיל אוהב
אלכס!
קמתי וחזרתי אל בית
המלאכה. אך שם כבר לא היה
אף אחד. – לא הקיפוד,
מומחה לצווארונים, ולא הזאב,
מומחה לכיסים, לא הדוב,
מומחה לשרוולים, לא ארנב,
התופר כפתורים ולא הגירית
מומחה של בטנה.
הזאב חי במזרח.
הקיפוד במערב.
הארנב בדרום.
הדוב בצפון.
והגירית באמצע היער.

הלכתי מערבה.
"זה אתה שיודע לתפור צווארונים?" שאלתי את
הקיפוד.
"בוודאי. צווארונים יפים מאוד."
"וגם כאלה שאלכס אוהב?"
"ואיזה הוא אוהב?"
"צווארון כמו צווארון, שרק יהיה אפשר לקפל
אותו כמו מפוחית."
הקיפוד חשב רגע וענה:
"לא. כאלה אינני תופר."

הלכתי מזרחה.
"זה אתה שיודע לתפור כיסים?
"בוודאי. כיסים עמידים מאוד."
"וכאלה שאלכס אוהב?"
"ואיזה הוא אוהב?"
"כיסים כמו כיסים. רק שאפשר להחזיק בהם
פקק,
וחתיכת עץ,
וכדור גומי,
ושרשרת של אולר,
ובלוט,
וידית של ספל,
ומחדד,
ובדל של נר,
וכפית שבורה,
ואפון
ועוד..."
"די, די!" קרא הזאב
"לא! כיסים כאלה אני לא תופר"
והראה לי את הדלת.

רצתי צפונה, שם חי הדוב.
"נכון שאתה תופר שרוולים?"
שאלתי את הדוב.
"בוודאי, כל מיני."
"וכאלה שאלכס אוהב?"
"ואיזה הוא אוהב?"
"שרוולים כמו שרוולים, רק
שאפשר יהיה לטבול אותם בצלחת
מרק כשאוכלים ארוחה."
הדוב נהם:
"שרוולים כאלה אני לא יודע
לתפור!"
וביקש שאעזוב אותו בשקט.

הלכתי דרומה, שם איפה שחי הארנב.
"אתה יודע לחבר כפתורים?" שאלתי.
"אל דאגה. אחבר שיחזיקו מאה שנה."
"וגם כך כפי שאלכס יאהב?"
"ואיך הוא אוהב?"
"נו, כמו אצל כולם, רק שאפשר יהיה לקרוע
אותם, לאבד אותם או לשחק בהם."
"כאלה לא אחבר."
והארנב הביט עלי בחומרה כזו שהעדפתי
ללכת.
ואז הלכתי למרכז היער, לגירית.

"אתה יודע לתפור בטנה?"
שאלתי.
"איזו שאלה!"
"וכזו שאלכס אוהב?"
"איזו הוא אוהב?"
"בטנה כמו בטנה, רק שאפשר
יהיה תמיד לנגב בה ידיים
מרוחות בריבה, או בדיו או בחול."
הגירית בלי לחשוב אמר:
"כזו אני לא תופר!" וסגר לי את
הדלת לפני האף.

אז הנה מה שקרה, ילדים.
ולכן גם אלכס נשאר בלי מעיל.

